

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/78/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7818200986
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7818200986.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a členov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Jána Slobodníka v spore žalobkyne W. J., E.. XX.X.XXXX, I. K. X., Y. XX, zastúpenej JUDr. Hedvigou Gallovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Zámocká 26, IČO: 355 26 434, proti žalovaným: 1/ Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom v Bratislave, Tomášikova 48, IČO: 00 151 653, zastúpený Advokátska kancelária Mária Grochová a partneri s.r.o., so sídlom v Košiciach, Bočná 10, IČO: 36 863 017, 2/ RVRENT s.r.o., so sídlom v Bratislave, Trnavská cesta 74/A, IČO: 47 963 832, zastúpený ČERNEJOVÁ & HRBEK, s.r.o., Advokátska kancelária so sídlom v Bratislave, Kýčerského 7, IČO: 36 857 513, o náhradu škody na zdraví, o odvolaní žalovaného v 1. rade proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 5. decembra 2018 č.k. 12C/20/2018 - 234 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v jeho vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným v 1. rade.

Žalobkyni priznáva voči žalovanému v 1. rade nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Rožňava (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom zastavil konanie voči žalovanému v 2. rade a nárok na náhradu trov konania žalovanému v 2. rade nepriznal, žalovanému v 1. rade uložil povinnosť v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobkyni sumu 6.442,10 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne: zo sumy 4.651,20 eur za čas od 8.2.2018 do zaplatenia, zo sumy 1.790,90 eur za čas od 26.10.2018 do zaplatenia, a vyslovil, že žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktorú bude povinný zaplatiť žalovaný v 1. rade s tým, že o výške náhrady trov rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným rozhodnutím.

2. Rozhodol tak o nároku žalobkyne na náhradu škody na zdraví, v súlade so zmenou žaloby zo dňa 29.10.2018 pripustenou uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 5.12.2018 za účasti právnych zástupcov strán sporu, a to titulom bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia žalobkyne v sume 4.651,20 eur a náhrady za stratu na zárobku vo výške 1.790,90 eur za obdobie práceneschopnosti žalobkyne od 13.1.2017 do 10.1.2018, vznikutej v dôsledku úrazu žalobkyne utrpenej dňa 12.1.2017 o cca 15:00 hod. do 15:15 hod. pádom na zľadovatenom chodníku, bezprostredne pred vchodom do pobočky žalovaného v 1. rade, následkom čoho žalobkyňa utrpela ťažké zranenia, a to zlomeninu krčka stehennej kosti vpravo a zlomeninu dolného konca vretennej kosti extenzného typu.

3. Výrok o zastavení konania voči žalovanému v 2. rade odôvodnil súd prvej inštancie aplikáciou § 144 a § 145 ods. 1 CSP a účinným dispozitívnym úkonom žalobkyne, ktorá písomným podaním zo dňa 31.10.2018 zobrala žalobu späť voči žalovanému v 2. rade a navrhla konanie voči nemu zastaviť.

4. V odôvodnení súd poukázal na argumentáciu žalobkyne, že spadla na neudržiavanom, neposypanom a zľadovatenom mieste chodníka, bezprostredne cca 1 meter od vchodu do pobočky peňažného ústavu žalovaného v 1. rade, ktoré bolo bez akejkoľvek zimnej údržby. Žalobkyňa sa po páde sama nevedela postaviť zo zeme, a preto bola do nemocnice odvezená RZP, ktorí podľa záznamu na miesto úrazu prišli o 15:38 hod., transport trval od 15.40 hod. a pacientka bola odovzdaná v Nemocnici s poliklinikou sv. Barbory v Rožňave o 16:00 hod., kde bola hospitalizovaná od 12.1.2017 do 1.2.2017, najskôr na chirurgickom oddelení, následne na fyziatrisko - rehabilitačnom oddelení. Neskôr bola žalobkyňa opätovne hospitalizovaná odo dňa 4.5.2017 do 5.5.2017 na chirurgickom oddelení za účelom operácie - extrakcie osteosintetického materiálu. Od tej doby sa žalobkyňa opakovane podrobila kontrolným ortopedickým, neurologickým, traumatologickým vyšetreniam, vzhľadom na ďalšie ťažkosti a komplikácie v dôsledku zlomením pri úraze. Dňa 15.1.2018 bol posudzujúcim lekárom NsP sv. Barbory Rožňava vydaný lekársky posudok o bolestnom, ktoré bolo ohodnotené počtom 255 bodov a vyčíslené v zmysle Opatrenia MZ SR na rok 2017 vychádzajúc zo zákona č. 437/2004 Z.z. sumou 4.651,20 eur (255 bodov x 18,24 eur/1 bod). Dňa 26.1.2018 žalobkyňa požiadala o náhradu škody žalovaného v 1. rade, ktorý dňa 8.2.2018 odmietol žalobkyňu nahradiť škodu na zdraví s tým, že sa má obrátiť na žalovaného v 2. rade, ako vlastníka budovy a príslušného pozemku, na ktorom sa úraz stal, hoci žalovaný v 1. rade musel vedieť, že úraz sa stal na mieste, ktorého údržbu zabezpečuje. Žalovaný v 1. rade neskôr v emailovej komunikácii zo dňa 26.3.2018 žiadal od žalobkyne o označenie presného miesta úrazu, o zaslanie fotky s vyznačeným miestom pádu, z ktorej by bolo jasné presné miesto pádu a súčasne aj o uvedenie mien svedkov, ktorí budú ochotní jej tvrdenia preukázať.

5. Súd poukázal i na obranu žalovaného v 1. rade, ktorý rozporoval miesto vzniku úrazu žalobkyne s argumentom, že má povinnosť vykonávať údržbu len v bezprostrednej blízkosti prenajatých priestorov a pred vchodom do pobočky žalovaného v 1. rade, že neidentifikoval žiadneho zamestnanca, ktorý by sa vedel k okolnostiam úrazu vyjadriť, že na kamerovom zázname z priestoru pred vchodom do pobočky, ktorý bol zhotovený dňa 12.1.2017 v čase od 14:00 hod. do 16:00 hod. neboli zaznamenané žiadne udalosti nasvedčujúce úrazu, ten však žalovaný k dispozícii nemá, lebo jeho uchovávanie sa riadi bankovým zákonom a po uplynutí 13 mesiacov bol kamerový záznam automaticky vymazaný, avšak z fotografických snímok z kamerového záznamu zo dňa 12.1.2018 je zrejmé, že chodník pred vchodom do pobočky žalovaného v 1. rade bol odhrnutý a bez viditeľných známkov snehu či ľadu, ako i na tvrdení, že žalobkyňa nevykonala v súvislosti so závadou schodnosti chodníkov opatrenia v súlade s § 12 ods. 5 vyhlášky č. 35/1984 Zb., keď videla, že chodník nebol udržiavaný a mohla dôvodne predpokladať, že priestor, ktorým bude vychádzať, si vyžaduje vynaloženie určitej opatrnosti. Ďalej súd poukázal na obranu žalovaného v 1. rade, že žalobkyňa nepreukázala nárok na náhradu škody na jej zdraví i z dôvodu, že lekársky posudok o bolestnom je ťažko čitateľný a je pochybné, či posudky boli vydané osobami, ktoré na to zákon oprávňuje, navyše žalobkyňa v čase vzniku poistnej udalosti bola riadne poistená, a preto primárnym subjektom zodpovednosti bola príslušná poisťovňa, čím je vylúčená zodpovednosť oboch žalovaných v tomto konaní.

6. Súd vykonal dokazovanie výsluchom strán sporu, svedkov (A. D., P. J. - manžel žalobkyne, U. I. S. - zamestnanec žalovaného v 1. rade, I. U. Z. W. Z. I. - posádka a vodič sanitky spoločnosti Falck Záchraná, a.s. Košice pri zásahu), listinnými dôkazmi (najmä Záznamom o zhodnotení zdravotného stavu osoby, vyhotoveným dňa 12.1.2017 posádkou poskytujúcou zdravotnú pomoc, prepúšťacou správou z hospitalizácie v NsP, vyhotovenou chirurgickým oddelením NsP, podpísanou primárom chirurgického oddelenia A. O. I., prepúšťacou správou z fyziatrisko - rehabilitačného oddelenia podpísanou primárkou oddelenia A. U. A., listom zo dňa 26.1.2018 označeným ako Výzva na mimosúdnu dohodu, ktorým žalobkyňa požiadala žalovaného v 1. rade o náhradu škody vo výške 4.651,20 eur z titulu bolestného, listom žalovaného v 1. rade zo dňa 8.2.2018, ktorým odmietol žalobkyňu nahradiť bolestné utrpené pri úraze, listom žalobkyne zo dňa 15.3.2018 a priloženým záznamom o zhodnotení zdravotného stavu (RZP) zo dňa 12.1.2017, listom žalovaného v 1. rade zo dňa 26.3.2018, výpisom z LV č. XXXX D.Ú. X., výpisom z vkladnej knižky žalobkyne č. 0100051454/0900, fotodokumentáciou vyhotovenou z kamerového záznamu označeného dátumom 12.1.2017), ako i lekárske posudky o bolestnom vystavenom dňa 15.1.2018 posudzujúcim lekárom A. Š. T. a podpísaným primárom chirurgického oddelenia A. O. I. NsP, lekárske posudky zo dňa 6.4.2018 o sťažení spoločenského uplatnenia, ktoré súviselo s utrpeným úrazom žalobkyne dňa 12.1.2017, vyhotoveným posudzujúcim lekárom A. Š. T. a podpísaným primárom chirurgického oddelenia A. O. I.). Súd posúdil ako nedôvodnú tak námietku žalovaného v 1. rade o nekompetetnosti A. T. W. A. I., vydať

a potvrdiť posudok, nakoľko A. T. pracuje ako lekár traumatologickej ambulancie, ktorá je zaradená do chirurgického oddelenia NSP a keďže bodové hodnotenie presiahlo 200 bodov, bol posudok podpísaný v zmysle zákona aj primárom chirurgického oddelenia NSP, do ktorého je začlenená traumatologická ambulancia, a takisto aj námietku, že žalobkyňa sa domáhala nároku až po roku od úrazu, a preto oneskorene. Dôvodil pritom, že lekárske posudok bol vyhotovený dňa 15.1.2018, žalobkyňa sa domáhala nároku po období, kedy sa preukázateľne dozvedela o výške škody listom zo dňa 26.1.2018, a tak sa nejednalo o liknavosť zo strany žalobkyne, ale o riadny postup pri uplatňovaní náhrady škody.

7. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že dňa 12.1.2017 utrpela žalobkyňa úraz pred priestorom do vchodu pobočky žalovaného v 1. rade, vychádzajúc z fotozáznamu, vyhotoveného z kamerového záznamu zo dňa utrpeného úrazu žalobkyne. Z tvrdenia žalovaného v 1. rade a svedka Ing. Slížika, že v zmysle zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách sa kamerové záznamy musia uchovať 396 dní, súd prvej inštancie usúdil, že od 12.1.2017 uplynul jeden rok dňa 12.1.2018, a preto s pripočítaním 31 dní do vymazania kamerového záznamu, mal byť kamerový záznam k dispozícii do 12.2.2018. Z medzi stranami sporu nespornej skutočnosti, že žalobkyňa sa voči žalovanému v 1. rade domáhala plnenia výzvou na mimosúdne riešenie zo dňa 26.1.2018, odkazom na znenie § 91 ods. 4 písm. a) a § 93a ods. 7 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, v znení účinnom ku dňu vzniku škodovej udalosti, prvoinštančný súd vyvodil, že žalobkyňa komunikovala so žalovaným v 1. rade písomne už odo dňa 26.1.2018, tzn. v období, kedy bolo potrebné ešte kamerové záznamy uchovať, žalovaný v 1. rade z predžalobnej výzvy na plnenie preukázateľne získal vedomosť o nároku žalobkyne a o jej zámere uplatniť si nárok na súde, pokiaľ nedôjde k plneniu, a preto žalovanému v 1. rade nič nebránilo uchovať kamerový záznam a následne splniť svoju zákonnú povinnosť audiozáznam, alebo videozáznam na požiadanie poskytnúť pre účely súdneho konania. Žalovaným v 1. rade predložený fotozáznam zo dňa 12.1.2017 z priestorov pred vstupom do pobočky žalovaného v 1. rade v Rožňave, súd vyhodnotil ako nehodnoverný dôkaz. Dôvodil pritom, že žalovaný v 1. rade mohol použiť kamerový záznam, ktorým by preukazoval prípadnú nedôvodnosť nároku žalobkyne, pre účely konania predložil len fotozáznamy od 15:00:01 hod. do 16:00:35 hod., ktoré nezachytávali ani úraz, ba ani členov posádky RZP spoločnosti Falck Záchranná, a.s., ktorí však bez akýchkoľvek pochybností vykonali zásah v uvedený deň a nepochybne v čase, ktorý mal byť zachytený vo fotozáznamoch, lebo prichádzali a transportovali žalobkyňu po bezbariérovom prístupe, ktorý kamera zachytávala, o čom svedčí Záznam o zdravotnom stave osoby, podľa ktorého dňa 12.1.2017 prišla sanitka s danou posádkou do blízkosti pobočky o 15:31 hod., transport žalobkyne pred týchto priestorov prebiehal od 15.40 hod. do 15:46 hod. a v nemocnici bola odovzdaná o 16:00 hod. Záver, že žalobkyňa nebola schopná pohybu súd vyvodil z výsluchu oboch členov posádky RZP, svedkov A. D., a manžela žalobkyne, a predovšetkým z prepúšťacej správy NSP sv. Barbory Rožňava, kde bolo konštatované, že dolná končatina žalobkyne bola extrarotovaná, nevedela ani zdvihnúť pravú nohu pre bolesti, pri extrarotácii pohyb nie je možný, ako aj z ďalšej lekárskej správy, podľa ktorej pacientka pri prijatí mala obmedzenú hybnosť súvisiacu so základnou diagnózou, zlomeninou stehennej kosti, po hospitalizácii sa hybnosť zlepšila len čiastočne, bola možná chôdza len s oporou dvoch bariel a za doprovodu zdravotníckeho personálu, naďalej pretrvávalo riziko pádu, v súvislosti s nestabilitou pri chôdzi. Majúc za preukázané, že žalobkyňa sa stal úraz v priestore nachádzajúcom sa pred hlavným vstupom do pobočky žalovanej v 1. rade, na neudržiavanej šmykľavej ploche, čo vyplynulo aj z výsluchu svedkov - členov posádky RZP a že v čase úrazu nebola žalobkyňa schopná pohybu, súd nepovažoval za potrebné vykonať dôkaz zabezpečením osobitnej správy NSP o možnom/nemožnom pohybe žalobkyne po páde, nakoľko by išlo o neúčelný a nadbytočný dôkaz. Ako účelovú obranu súd vyhodnotil tvrdenie žalovaného v 1. rade o nevynaložení náležitej opatrnosti žalobkyne pri chôdzi. Súd uzavrel, že žalovaný v 1. rade nesporne porušil svoju povinnosť priestor pred vchodom do pobočky udržiavať v takom stave, aby bol schodný a bezpečný pre chodcov, čo je nielen preventívna povinnosťou žalovaného v 1. rade, ale ide aj o povinnosť vyplývajúcu z nájomnej zmluvy a v dôsledku porušenia tejto povinnosti došlo ku škode na zdraví žalobkyne, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti žalovaného v 1. rade, lebo v konaní nebolo preukázané, že by si žalobkyňa nepočínala s náležitou opatrnosťou, po chodníku nepochybne kráčala, nepodskakovala.

8. Po právnom posúdení veci podľa § 415, § 420 ods. 1, § 444, § 446 Občianskeho zákonníka, § 5 ods. 1, 2 a 4, § 7 ods. 1, § 8 ods. 4, § 10 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a

občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov, § 84 ods. 1 a 5 písm. a), § 85 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení. Konštatoval, že žalovaný v 1. rade nepožiadaval o znalecký posudok a v konečnom vyjadrení ani nerozporoval lekárske posudky z dôvodu, že by neuznával nárok žalobkyne z vyššie uvedených dôvodov, preto súd vychádzal pri rozhodovaní z označených lekárskeho posudkov, a nerozporoval ani výšku straty na zárobku za obdobie práceneschopnosti od 13.1.2017 do 10.1.2018, t.j. za 363 kalendárnych dní, výpočet ktorej bol súčasťou dokazovania a zodpovedal ustanoveniam § 84 a § 85 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, pri dennom vymeňovaní základu, ktorý podľa z rozhodnutia o nemocenskom činil 19,5338 eur, celkový úrazový príplatok predstavoval čiastku 1.790,90 eur. V súlade so žalobným petítom súd priznal žalobkyni nárok na zaplatenie sumy 6.442,10 eur, podľa § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 20/2013 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 4.651,20 eur za čas od 8.2.2018 do zaplatenia a zo sumy 1.790,90 eur za čas od 26.10.2018 do zaplatenia.

9. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že procesne plne úspešnej žalobkyni priznal voči žalovanému v 1. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že v súlade s § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Náhradu trov nárok na náhradu trov konania žalovanému v 2. rade aplikujúc § 256 ods. 1 CSP nepriznal.

10. Proti vyhovujúcemu výroku rozsudku a proti výroku o trovách konania podal včas odvolanie žalovaný v 1. rade z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP. Žiadal zmeniť rozsudok v napadnutom rozsahu tak, že zamietne v celom rozsahu žalobu voči žalovanému v 1. rade a prizná mu nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania. Žalovaný v odvolaní namietol, že rozhodujúce skutkové okolnosti, ako ich ustálil súd prvej inštancie, nie sú výsledkom riadneho hodnotenia dôkazov, skutkové závery sformuloval na základe nepresvedčivých a vo viacerých ohľadoch konfliktných nepriamych dôkazov, ignorujúc jednoznačné zistenia z priameho dôkazu. Súdu prvej inštancie vytkol, že odmietol priznať dôkaznú relevanciu jedinému priamemu dôkazu a pred priamym dôkazom uprednostnil sumu nedostatočne presvedčivých nepriamych dôkazov, ktoré podľa žalovaného nepodávajú komplexný a koherentný obraz o rozhodujúcich skutočnostiach. V tejto súvislosti argumentoval, že na preukázanie rozhodujúcej skutočnosti, či skutkový dej prebehol tak, ako ho opísala žalobkyňa, predovšetkým či k pádu, ktorý viedol k ujme na jej zdraví došlo v čase a mieste ňou tvrdenými, keďže len v takom prípade by prichádzala do úvahy zodpovednosť žalovaného za škodu, boli vykonané len dva priame dôkazy - výsluch žalobkyne a fotografická dokumentácia z kamerového systému slúžiaceho na monitorovanie priestoru pred vchodom do pobočky banky, ktorý kategoricky vyvracia pravdivosť žalobných tvrdení, lebo na fotografiách, vyhotovených v cca jednodominútových intervaloch, nie je zaznamenaná žiadna osoba, ktorá by sa pošmykla, spadla, ležala na zemi, opierala sa o zábradlie alebo bola položená na nosidlá. Podľa názoru žalovaného ide o jediný priamy dôkaz o skutkovo najvýznamnejších okolnostiach pre rozhodnutie v spore - o tom, kde a kedy žalobkyňa spadla a tak by mal mať so zreteľom na § 195 ods. 1 CSP silnejšiu výpovednú a dôkaznú hodnotu, ako dôkazy nepriame, a aj ako výpoveď žalobkyne. Pripomenul, že bol vykonaný aj dôkaz - výsluch svedka Ing. Slížika na pojednávaní dňa 5.11.2018, ktorý ani na kamerovom zázname neidentifikoval nič, čo by hoci len vzdialene zodpovedalo škodovej udalosti vo verzii prednesenej žalobkyňou, a pokiaľ boli vypočítané viaceré ďalšie osoby, tie vypovedali výlučne o vývoji škodovej udalosti. Súdu prvej inštancie žalovaný vytkol i to, že napriek poukazu na povinnosť žalovaného podľa § 93a ods. 7 in fine zák. č. 483/2001 Z.z. zlikvidovať záznam bezodkladne po uplynutí trinástich mesiacov po dni vyhotovenia tohto záznamu, žalovaného skritizoval, že záznam žalovaný neuchoval, hoci v opačnom prípade by mal atribút dôkazu nezákonného a nevysvetlil, čo robí fotografickú dokumentáciu vyhotovenú priamo z kamerového záznamu menej vierohodnú ako záznam samotný, najmä ak sled fotografií zachytáva časové okamihy v intervaloch nevyhnutne zachytávajúcej všetky rozhodné udalosti popisované žalobkyňou, z ktorého dôvodu postup súdu žalovaný označil za rozporný so základným imperatívom zákonnosti, ktorým by mal byť ovládaný výkon akejkoľvek verejnej moci, a tým apriórne vylučujúci správnosť rozhodnutia, ku ktorému takýto postup viedol. Námietku neprípustného uprednostnenia podľa žalovaného rozporných nepriamych dôkazov pred priamym dôkazom žalovaný odôvodňoval i argumentom, že prvoinštančný súd nevysvetlil rozpory vo svedeckých výpovediach svedkyne Konečnej a manžela žalobkyne a ani fakt, že sa jedná o známu žalobkyne a jej manžela, ako i to, že pre výpovede zamestnancov záchranej služby p. I. W. Z. je príznačné, že si na mnoho zásadných okolností presne nepamätali (strana

6 odvolania žalovaného). Uplatnenie odvolacej námietky nesprávnosti skutkových zistení žalovaný odôvodnil tvrdením, že žalobkyňa sama rezignovala na uplatnenie dôkazného návrhu na výsluch zamestnancov pobočky SLSP v Rožňave ako priamych svedkov škodovej udalosti, i keď v písomnej výzve zo dňa 15.3.2018 uviedla, že „daná záležitosť bola prekonzultovaná aj so zamestnancami pobočky SLSP v Rožňave, ktorí sú ochotní v prípade potreby podať aj svedecké výpovede“. Poukazom na bod 47 odôvodnenia rozsudku a stranu 8 zápisnice o pojednávaní dňa 5.11.2018 žalovaný súdu vytkol, že nevykonával dôkaz zabezpečením osobitnej správy NsP o možnom/nemožnom pohybe žalobkyne po páde a zamietol i návrh žalovaného na vyžiadanie správy od Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., v ktorej mala žalobkyňa v čase úrazu zriadené úrazové poistenie, čím súd zmariť možnosť preskúmať, či si žalobkyňa neuplatnila duplicitný nárok, ktorý už bol alebo mohol byť uspokojený z poistného plnenia, ale aj „získať ďalší podporný zdroj informácií o škodovej udalosti, ktorá by nepochybne v konaní o poistnej udalosti musela byť riadne špecifikovaná a šetrená“. Súdu prvej inštancie žalovaný vytkol, že opomenul aplikovať špeciálnu úpravu v § 9 ods. 2 a § 9a ods. 4 zák. č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení účinnom dňa 12.1.2017 a § 12 ods. 2 a 5 vyhlášky č. 35/1984 Zb., ktorou sa vykonáva zákon o pozemných komunikáciách v znení účinnom dňa 12.1.2017, ktorá vylučuje aplikáciu lex generalis v podobe tzv. všeobecnej preventívnej povinnosti v § 415 Občianskeho zákonníka, ktorú aplikoval prvoinštančný súd, hoci zodpovednosť nájomcu (užívateľa) pripúšťa výlučne ustanovenie § 9a ods. 4 zák. č. 135/1961 Zb.. Podľa žalovaného ak súd použil ustanovenie § 415 Občianskeho zákonníka, mohol dospieť iba k záveru o zodpovednosti vlastníka príslušnej nehnuteľnosti, nakoľko iba ten má v danom ohľade korešpondujúcu právnu povinnosť v zmysle čl. 20 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, pričom nájomca žiadnu takú povinnosť nemá, a akákoľvek zmluvná povinnosť, vrátane povinnosti údržby dohodnutej v nájomnej zmluve uzavretej dňa 19.12.2014 medzi vlastníkom budovy a žalovaným nájomcom, je iba vnútornou povinnosťou vo vzájomnom vzťahu medzi prenajímateľom a nájomcom, z ktorých dôvodov žalovaný nie je v spore so žalobkyňou vecne legimitovaný. Napokon žalovaný poukazom na znenie bodu 64 odôvodnenia rozsudku, žalovaný pripomenul, že v prípade škody spočívajúcej v bolesti a v sťaženi spoločenského uplatnenia je spôsob vykonania dôkazu o škode stanovený zákonom č. 437/2004 Z.z., najmä jeho § 5 ods. 1, § 7 a § 8, a súdu prvej inštancie vytkol, že v súdnom konaní riadne nezisťoval otázku pracovného postavenia príslušných lekárov, za účelom posúdenia formálnych a obsahových náležitostí žalobkyňou predložených lekárskeho posudkov a svoje závery v tomto smere riadne neodôvodnil.

11. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného v 1. rade majúca za to, že súd prvej inštancie správne posudzoval jej nárok podľa § 420 ods. 1, § 444 a § 446 Občianskeho zákonníka neexistuje žiaden zo žalovaným uplatnených odvolacích dôvodov a odvolanie bolo podané účelovo s cieľom oddialiť povinnosť žalovaného plniť žalobkyňu priznanú sumu, navrhla potvrdiť rozsudok ako vecne správny v jeho napadnutých výrokoch III/ a IV/ a priznať jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

12. Žalovaný v 2. rade nevyužil právo na repliku k vyjadreniu žalobkyne k odvolaniu.

13. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného v 1. rade ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu v súlade s § 378 a § 219 CSP, v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 CSP, v spojení s § 470 ods. 1 a 2 CSP, a z hľadiska odvolateľom uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného v 1. rade je neopodstatnené.

14. Odvolací súd konštatuje, že rozhodnutiu súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplývajú, že by súd opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, 193, § 194 a § 205 CSP alebo že by na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo že by použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle § 365 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

15. Žalovaný v 1. rade vo svojom odvolaní neuviedol žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by pre neho priviedli priaznivé rozhodnutie a vo svojom odvolaní v podstate uvádza skutočnosti a námietky, s ktorými sa dôsledne vysporiadal už súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozsudku, ktoré nie sú spôsobilé spochybníť správnosť zistených skutočností, hodnotenia dôkazov a právneho posúdenia veci.

16. Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, že žalovaný v 1. rade je zodpovedný za škodu na zdraví žalobkyne vzniknutú v dôsledku úrazu žalobkyne utrpenej dňa 12.1.2017 o cca 15:00 hod. do 15:15 hod. pádom na zľadovatenom chodníku, bezprostredne pred vchodom do pobočky žalovaného v 1. rade, následkom čoho žalobkyňa utrpela zlomeninu krčka stehennej kosti vpravo a zlomeninu dolného konca vretennej kosti extenzného typu, a to vo výške určenej napadnutým súdnym rozhodnutím, ako i so správnymi, presvedčivými, podrobnými a zákonu zodpovedajúcimi dôvodmi napadutej časti rozsudku, na ktoré odvolací súd v celom rozsahu poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP), a preto len na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam žalovaného v 1. rade dodáva:

17. V prvom rade odvolací súd vyhodnotil ako neopodstatnenú námietku tvrdenej nepreskúmateľnosti, resp. nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia, ktorej dôvodnosť by z podstaty veci bránila prieskumu vyhovujúceho výroku rozsudku, vrátane akcesorického výroku o trovách konania, z hľadiska ďalších relevantných odvolacích námietok žalovaného v 1. rade.

18. Bezpochyby rozhodnutie súdu musí obsahovať úplné a výstižné odôvodnenie a nepochybne musí byť zrozumiteľné. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd je povinný uviesť, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, ako aj jasne a výstižne vysvetliť, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax, a to tak, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2, je nepreskúmateľné.

19. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva aj z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorého judikatúra ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, pretože špecifická odpoveď sa vyžaduje len na argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci (por. Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Súd je teda povinný uviesť dôvody pre svoje rozhodnutie, avšak táto povinnosť nemôže byť chápaná ako príkaz predložiť detailnú odpoveď na každý argument, ktorý strana sporu v konaní uvedie. Obdobne Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (por. m.m. napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03-30).

20. Po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia rozsudku dospel odvolací súd k záveru, že rozsudok je dostatočne zrozumiteľný a určitý. Súd prvej inštancie v ňom totiž uviedol úvahy, pre ktoré žalobe vyhovel. Z odôvodnenia rozsudku je úplne zrejmé, prečo neprisvedčil argumentácii žalovaného v 1. rade, prečo nevykonal aj ostatné dôkazy navrhnuté stranami sporu (žalovaným v 1. rade) a z akých právnych úvah vychádzal pri svojom rozhodovaní. Rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd pri svojom rozhodovaní rešpektoval kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, pri výklade a aplikácii zákonných predpisov sa neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že žalovaný sa s právnym názorom súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti súdneho rozhodnutia (por. m.m. napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 188/06).

21. Žalovaný vo svojom odvolaní v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania rovnako neopodstatnene namieta porušenie práva na spravodlivý súdny proces tým, že súd prvej inštancie nevykonal žalovaným navrhnutý dôkaz zabezpečením osobitnej správy NsP o možnom/nemožnom pohybe žalobkyne po páde a zamietol i návrh žalovaného na vyžiadanie správy od Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., v ktorej mala žalobkyňa v čase úrazu zriadené úrazové poistenie, čím súd podľa žalovaného „zmaril možnosť preskúmať, či si žalobkyňa neuplatnila duplicitný nárok, ktorý už bol alebo mohol byť uspokojený z poistného plnenia, ale aj získať ďalší podporný zdroj informácií o škodovej udalosti, ktorá by nepochybné v konaní o poistnej udalosti musela byť riadne špecifikovaná a šetrená“

22. Rozhodne každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) a každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom (čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd).

23. Právo na spravodlivý súdny proces však neznamená právo na to, aby bola sporová strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (por. m.m. napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 50/04) a do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí ani právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (por. m.m. napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04).

24. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana sporu (por. napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú totiž otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu. Inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (por. m.m. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 52/03).

25. Pretože súd v civilnom sporovom konaní nie je viazaný návrhmi sporových strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy, lebo posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, a nie sporových strán. Nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP (por. m.m. R 37/1993). Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno preto bez ďalšieho vyvodiť, že by súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému v 1. rade, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Za dôvodnú preto nemožno považovať ani námietku žalovaného v 1. rade, že prvoinštančný súd pochybil, ak nevykonal žalovaným navrhnutý dôkaz zabezpečením osobitnej správy NsP o možnom/nemožnom pohybe žalobkyne po páde a zamietol i návrh žalovaného na vyžiadanie správy od Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., v ktorej mala žalobkyňa v čase úrazu zriadené úrazové poistenie. Ak totiž boli z pohľadu vyššie uvedeného právneho posúdenia všetky rozhodné skutočnosti podľa názoru súdu prvej inštancie dôkazne ozrejmené a ďalšie dôkazné prostriedky (navrhované žalovaným) už nemohli zvrátiť záver o skutkových zisteniach nosných pre právne posúdenie sporu, ako to konštatoval súd prvej inštancie, nemožno samotnú okolnosť, že prvoinštančný súd nepristúpil k vykonaniu navrhovaného dôkazu, považovať za vadu konania, ktorá by mohla založiť odvolací dôvod porušenia práva žalovaného na spravodlivý proces.

26. Odvolací súd pripomína, že neúplné zistenie skutkového stavu (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP) je odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal stranou navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť, avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy stranami navrhnuté,

nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom, keďže súd nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy stranami sporu. Súd najmä nevykoná dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré z hľadiska hmotného práva nie sú významné a dôkazy nadbytočné, t.j. ku skutkovým okolnostiam, ktoré už boli preukázané iným spôsobom alebo sú založené na zhodnom tvrdení strán. Z povahy veci vyplýva, že strana, ktorá v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, súčasne označí dôkaz, ktorý, hoci bol navrhovaný, nebol vykonaný a uvedie právne významné skutočnosti, ktoré hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie.

27. V korelácii s uvedeným nemožno priznať relevanciu ani námietke žalovaného v odvolaní, že súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, pokiaľ v tomto smere žalovaný v 1. rade súdu síce za dôkaz, ktorý súd nevykonal, označil návrh žalovaného zabezpečiť osobitnú správu NsP o možnom/nemožnom pohybe žalobkyne po páde a vyžiadať správu od Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., v ktorej mala žalobkyňa v čase úrazu zriadené úrazové poistenie, avšak bez toho, aby konkretizoval ním tvrdenú relevantnú skutočnosť, ktorú mal označený dôkaz preukázať, ak v tomto smere vo svojom odvolaní iba bez ďalšieho tvrdil, že mu tým súd zmaril možnosť preskúmať, či si žalobkyňa neuplatnila duplicitný nárok, ktorý už bol alebo mohol byť uspokojený z poistného plnenia, ale aj „získať ďalší podporný zdroj informácií o škodovej udalosti, ktorá by nepochybne v konaní o poistnej udalosti musela byť riadne špecifikovaná a šetrená“.

28. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1 CSP a to vzhľadom na to, súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov sporových strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo ak súd opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov z úst strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti, dôležitosti, zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 191 a nasl. CSP.

29. Žalovaný v 1. rade vo svojom odvolaní hodnotenie vykonaných dôkazov súdom prvej inštancie spochybňuje a predkladá vlastné hodnotenie ním označených a predložených dôkazov, ako i z ostatných dôkazov vykonaných v konaní na súde prvej inštancie. Následne vo svojom odvolaní tvrdí, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko skutkové závery sformuloval na základe nepresvedčivých a vo viacerých ohľadoch konfliktných nepriamych dôkazov, ignorujúc jednoznačné zistenia z priameho dôkazu, a preto dôkazy vyhodnotil nesprávne, resp. nevyhodnotil dôkazy všetky tak, ako boli vykonané na súde prvej inštancie, v dôsledku čoho rozhodujúce skutkové okolnosti, ako ich ustálil súd prvej inštancie, nie sú výsledkom riadneho hodnotenia dôkazov, nakoľko súd odmietol priznať dôkaznú relevanciu jedinému priamemu dôkazu a pred priamym dôkazom uprednostnil sumu nedostatočne presvedčivých nepriamych dôkazov, ktoré podľa žalovaného nepodávajú komplexný a koherentný obraz o rozhodujúcich skutočnostiach.

30. Na tomto mieste odvolací súd pripomína, že podstatou zistenia skutkového stavu veci je úsudok sudcu o tom, ktoré z rozhodných a sporných skutočností sú pravdivé, t.j. ktoré z nich bude považovať za preukázané poznatkami získanými vykonaním jednotlivých dôkazov. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobil o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností, vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Hodnotenie dôkazov totižto môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zákon pritom nepredpisuje a ani dobre nemôže predpisovať pravidlá, z ktorých by malo vychádzať hodnotenie jednotlivých dôkazov a hodnotenie ich vzájomnej súvislosti. Je tomu tak preto, že hodnotenie dôkazov je zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú jednak čiastkové, jednak komplexné závery sudcu o vierohodnosti poznatkov získaných z vykonaných dôkazov, ktoré sú potom podkladom pre záver o tom, ktoré skutočnosti stranami sporu tvrdené má súd za preukázané a ktoré tak tvoria zistený skutkový stav. Vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním konkrétneho dôkazu, a teda jeho

význam z hľadiska dôkazu pravdivosti či nepravdivosti skutkových tvrdení, súd hodnotí jednak izolovane, jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov. Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je potom záver súdu o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery strana sporu splnila svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenia. Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal.

31. Podľa názoru odvolacieho súdu ani v tomto smere nemožno vyčítať súdu žiadne pochybenie, napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dokazovanie nevyplynuli alebo že by súd opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo. Nemožno preto priznať relevanciu polemike žalovanému v odvolaní so skutkovými závermi súdu prvej inštancie spočívajúcej v námietke, že súd mal uveriť svedkom, ktoré navrhol žalovaný, resp. že pri posudzovaní predbežnej otázky mal prihliadať na dôkaz predložený žalovaným - fotografie, vyhotovené v cca jednominútových intervaloch, na ktorých nie je zaznamenaná žiadna osoba, ktorá by sa pošmykla, spadla, ležala na zemi, opierala sa o zábradlie alebo bola položená na nosidlá, lebo „ide o jediný priamy dôkaz o skutkovo najvýznamnejších okolnostiach pre rozhodnutie v spore - o tom, kde a kedy žalobkyňa spadla a tak by mal mať so zreteľom na § 195 ods. 1 CSP silnejšiu výpovednú a dôkaznú hodnotu, ako dôkazy nepriame, a aj ako výpoveď žalobkyne“, ako i na výsluch svedka Ing. Slížika na pojednávaní dňa 5.11.2018, ktorý „ani na kamerovom zázname neidentifikoval nič, čo by hoci len vzdialene zodpovedalo škodovej udalosti vo verzii prednesenej žalobkyňou, a pokiaľ boli vypočuté viaceré ďalšie osoby, tie vypovedali výlučne o vývoji škodovej udalosti“ za stavu, ak súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vychádzal z ostatných vykonaných dôkazov, čo adekvátne odôvodnil, vrátane posúdenia otázky splnenia formálnych a obsahových náležitostí žalobkyňou predložených lekárskeho posudkov, ako i náležitej odpovede, ktoré dôkazy nevykonal a ku ktorým vykonaným dôkazom neprihliadol a prečo.

32. Pokiaľ žalovaný vo svojom odvolaní uplatnil i odvolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, odvolací súd poznamenáva, že nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

33. Rešpektujúc viazanosť odvolacieho súdu žalovaným uplatnenými odvolacími dôvodmi, vrátane ich obsahového vymedzenia, súc limitovaný právnymi otázkami, ktoré žalovaný v odvolaní označil, resp. spochybnil, odvolací súd dospel k záveru, že žalovanému sa nepodarilo spochybniť vecnú správnosť napadnutých výrokov rozsudku ani námietkou nesprávneho právneho posúdenia veci, pokiaľ tieto žalovaný založil na tvrdení, že súd opomenul aplikovať špeciálnu úpravu v § 9 ods. 2 a § 9a ods. 4 zák. č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení účinnom dňa 12.1.2017 a § 12 ods. 2 a 5 vyhlášky č. 35/1984 Zb., ktorou sa vykonáva zákon o pozemných komunikáciách v znení účinnom dňa 12.1.2017, ktoré vylučujú aplikáciu § 415 Občianskeho zákonníka, keďže nájomca, na rozdiel od vlastníka príslušnej nehnuteľnosti, nemá povinnosť v zmysle čl. 20 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a akákoľvek zmluvná povinnosť, vrátane povinnosti údržby dohodnutej v nájomnej zmluve uzavretej dňa 19.12.2014 medzi vlastníkom budovy a žalovaným nájomcom, je iba vnútornou povinnosťou vo vzájomnom vzťahu medzi prenajímateľom a nájomcom, z ktorých dôvodov žalovaný nie je v spore so žalobkyňou vecne legimitovaný, a to v situácii, ak z obsahu súdneho spisu, najmä z listu žalovaného v 1. rade zo dňa 8.2.2018 (na čl. 19 súdneho spisu) jednoznačne plynie, že žalovaný sám tvrdil, že zodpovedá a vykonáva „údržbu na priestoroch v bezprostrednej blízkosti pobočky a pred vchodom do pobočky, že pred vchodom bola zimná údržba, na chodník pred vstupom do pobočky neboli závady v schodnosti (vyjadrenie žalovaného z 12.6.2018, čl. 34 súdneho spisu), a spornou v podstate učinil otázku miesta vzniku tvrdeného úrazu žalobkyne (vyjadrenie žalovaného z 2.7.2018, čl. 2.7.2018) tak, ako to uviedol súd prvej inštancie i v dôvodoch rozsudku. Práve z týchto dôvodov podľa názoru odvolacieho súdu nemožno súdu prvej inštancie vytknúť, ak pri rozhodovaní o nároku žalobkyne na náhradu škody na zdraví uzavrel, že v okolnostiach súdnej veci sú dané predpoklady zodpovednosti žalovaného v 1. rade za škodu na zdraví žalobkyne vzniknutú v dôsledku úrazu v priestore nachádzajúcom sa pred hlavným vstupom do pobočky žalovanej v 1. rade, na neudržiavanej šmykľavej ploche, vychádzajúc z úsudku, že žalovaný v 1. rade porušil preventívnu povinnosť v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka, ktoré zakotvuje všeobecnú preventívnu povinnosť počínať si tak, aby sa nikomu neškodilo (neminem laedere) a podľa ktorého každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo

ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí. Za tohto stavu nemožno súdu prvej inštancie vytknúť, že neskúmal predpoklady zodpovednosti správcu komunikácie v zmysle zák. č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestného zákona) a na vec neaplikoval aj ustanovenie § 9a ods. 3 zák. č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon), v znení účinnom v čase vzniku škody, podľa ktorého správcovia miestnych komunikácií zodpovedajú za škody, ktorých príčinou boli závady v schodnosti na priechodoch pre chodcov na miestnych komunikáciách a prejazdnych úsekoch ciest cez mestá a obce, miestnych komunikácií určených výhradne pre chodcov a na chodníkoch, okrem prípadu, keď preukážu, že nebolo v medziach možností tieto závady odstrániť, ani na ne predpísaným spôsobom upozorniť, a ani ustanovenie § 12 ods. 5 vyhlášky č. 35/1984 Zb., podľa ktorého závadami v schodnosti chodníkov, miestnych komunikácií určených výhradne pre chodcov a priechodov pre chodcov na prejazdnych úsekoch ciest v zastavanom území sú závady obdobné závadám v zjazdnosti, pokiaľ tieto závady neumožňujú bezpečnú chôdzu ani pri zvýšenej opatrnosti chodcov. Možno dodať, že citovaný cestný zákon, upravujúci zodpovednosť správcu komunikácie za škodu, je špeciálnym predpisom vo vzťahu k ustanoveniu § 420 Občianskeho zákonníka, podľa ods. 1 ktorého každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti, pričom cestný zákon upravuje len objektívnu zodpovednosť správcu miestnej komunikácie za škody, ktorých príčinou boli závady v zjazdnosti či schodnosti, nie však všeobecnú zodpovednosť subjektu za škodu vzniknutú v príčinnej súvislosti s porušením prevenčnej povinnosti, alebo porušením konkrétnej právnej povinnosti, ktorú upravuje Občiansky zákonník. V danom prípade prvoinštančný súd vychádzal pri svojom rozhodovaní z vyššie uvedených východísk a dospel s správnym právnym záveru o zodpovednosti žalovaného v 1. rade za škodu na zdraví žalobkyne vzniknutú v dôsledku jej úrazu pádom na neudržiavanú, šmykľavú plochu pred hlavným vstupom do pobočky žalovanej v 1. rade.

34. Poukazom na uvedené je nutné uzavrieť, že žalovaným uvádzané odvolacie dôvody vo vzťahu k napadnutému vyhovujúcemu výroku dané nie sú, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny, vrátane vecne správneho akcesorického výroku o trovách konania.

35. Podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP odvolací súd priznal nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania v odvolacom konaní procesne úspešnej žalobkyne s tým, že o výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP). Žalovaný v 1. rade v odvolacom konaní úspech nemal, preto mu náhrada trov odvolacieho konania nepatrí.

36. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).